

CONCURS LITERARI DE NARRATIVA CURTA IES LA GARRIGOSA

TREBALLS PREMIATS EN EL SEGON CICLE D'ESO

CURS 2004-2005

ON ESTÀ VICENT?

Sara Peris Aliaga

Avui era dissabte, i com tots els dissabtes, Vicent i els seus amics es reunien en una caseta xicoteta i abandonada als afores del poble. Estaven al voltant d'una gran fogateta i tots esperaven impacients que Vicent, començara amb la seua història. De seguida, tan imaginari com sempre, començà:

Marina era una galleteta molt boniqueta i molt llesta, vivia a un poblet molt bonic, on mai hi havia tristesa, i sempre hi estava el sol dalt el cel amb una gran brillantor. Aquell dia, Marina, com tots els dies, anava a l'escola amb les seues dues germanes Carme i Júlia. Carme era la major, Júlia la mitjana, i ella la més petita. A Marina li agradava pintar i dibuixar sempre coses boniques i alegres, amb molts colors.

Avui a l'escola, tots agafaren un full i colors i començaren a dibuixar. Aquesta vegada, Marina va dibuixar un paisatge fosc i apagat. Quan va acabar, li ho va ensenyar a mestra galleta. Aquesta, quan hi va veure el dibuix, es va sorprendre, i de seguida li va preguntar el perquè d'aquest dibuix. Marina es va quedar callada, no comprenia el perquè d'aquesta pregunta, tan sols hi tenia 5 anys i l'únic que hi feia era dibuixar tot allò que li venia al cap. Mestra galleta esperava la resposta, però, no n'hi va obtindre cap.

Marina tornà a la seua taula, i començà a fer un nou dibuix. Aquest va ser molt semblant. Mestra galleta no s'ho explicava, però, no hi va donar molta importància. Aquella nit, Marina, abans de dormir, agafà el seu bloc de dibuix i començà. Tot just acabar, es va quedar dormida. Al matí següent, mamà galleta, anà per despertar-la, i es va trobar sobre el llit, un

horrible dibuix, amb monstres i bèsties. Es va quedar parada. A continuació, va despertar Marina, i aquesta molt contenta, li ensenyà el dibuix que aquella nit havia fet. Mamà galleta no va dir res, i com tots els dies Marina i les seues germanes, van anar a l' escola. Passaren uns dies, i Marina continuava pintant, tant a casa com a l'escola, coses monstruoses, lletges, ... Mamà galleta no s'explicava el fet que d'una dia per a altre, la seua filla començara a dibuixar aquelles coses.

Un dia va decidir telefonar mestra galleta, per veure si a l'escola també ho dibuixava. Mestra galleta va respondre: « Sí, i em sembla molt estrany ». De sobte, es formà una tronada, es tallà la comunicació i s'apagà el llum, i deixa per a un altre dia aquesta conversació. Mamà galleta i mestra galleta començaren a investigar. Van decidir començar per observar les coses que tocava, que utilitzava... Una li canviava el llapis i els colors per si estaven maleïts, l'altra els fulls... Així fins que una nit, mamà galleta, començà a espiar Marina. Es va acostar a la porta de la seua habitació molt silenciosament, i va veure que Marina estava parlant, però, amb qui? Mamà galleta no veia ningú, va continuar observant i...

De sobte, va sonar un mòbil. Era el de Vicent. Va parar de contar la història i va contestar el telèfon. Era sa mare dient-li que anara a casa per sopar. Havien perdut la noció del temps i ja era molt tard, cadascun se'n va anar a casa, amb la intriga. Vicent, després de sopar, va anar a la seua habitació, i es va posar a Internet. Després d'un poc de temps, entrà en una pàgina que un amic seu li havia recomanat. Era una pàgina plena de tot tipus de llegendes, contes, rondalles... Va elegir-ne una, i començà a llegir-la. Aquesta tractava que hi havia una vegada una xiqueta, un dia començà a contar una història i no l'acabà de contar, aleshores, després d'un any va desaparèixer. Vicent, només acabar de llegir-la, es va espantar un poc, perquè aquest mateix dia, ell no havia acabat de contar una de les seues històries, però, ho va pensar millor, i com que només era una llegenda, va seguir llegint.

Al dia següent, Vicent va quedar amb el seu amic Marc, el mateix que li havia recomanat aquella pàgina, per contar-li allò que a la nit havia llegit. Marc era un xiquet molt bromista, i aquesta n'era una de les seues. Aquella nit, abans de sopar, va escriure una llegenda, la mateixa que Vicent, més tard, havia llegit, i per fer-li una mica de por:

- Vicent, ves amb compte, perquè qui sap què hi podria passar.-
va dir Marc seriosament perquè s'ho engolira.

Vicent començà a tindre por. El seu pla funcionava. Vicent va anar cap a casa i dies després, ho va contar a tots els seus amics. Per sort, aquesta por no va durar per molt de temps. Passà el temps i Vicent continuava divertint els seus amics amb les seues històries cada vegada més divertides.

El temps passava molt de pressa, estaven al Nadal i s'acostava el nou any. Aquell dia 31 de desembre, últim dia de l'any, Vicent va decidir anunciar als seus amics:

- Aquesta nit, contaré una història, probablement l'última que escoltareu - va dir Vicent no molt convençut.

Tots es van preguntar el perquè, i Vicent va respondre que ja no era un xiquet i que havia de concentrar-se més als estudis en lloc de contar històries, aleshores, ningú va dir res i van parar l'orella per escoltar la història de Vicent. Aquella segurament va ser l'última història que escoltaren, perquè, a Vicent, després de les dotze campanades, ja no el van tornar a veure.

Marc, per un moment va pensar que tot allò coincidia amb la llegenda que mesos enrere, ell havia escrit, amb la intenció d'espantar el seu amic. Va optar per tornar-hi, a la pàgina d'Internet i... Començà a llegir i es va quedar parat. Hi posava que tota aquella llegenda escrita es faria realitat. Marc començà a sentir-se culpable del que havia ocorregut. Els ho va contar, als seus amics, però, aquests no hi van perdre l'esperança de trobar-lo.

Els anys anaven passant i aquests no tenien cap pista d'on podria estar Vicent. No podien seguir, perquè havien gastat tots els seus estalvis per traure informació i ja no els quedava ni un cèntim, aleshores, ho van deixar.

Avui en dia, tots segueixen amb la seua vida, i amb els seus vint-i-sis anys. De vegades aquests, queden per prendre una copa i parlar on recordar vells temps. Avui era un dia d'aquells, i hi estaven a la platja. Després de dinar van fer una becadeta per abaixar el menjar. Només despertar, a Marc, se li va ocórrer fer un gran clot entre tots per guanyar el record del forat més gran del món fet amb les mans. De seguida començaren. Ja havia passat una hora, després d'uns descansos per recuperar forces quan, de sobte, començà a eixir un xicotet xorro d'un líquid negre. Aquest semblava petroli. Van decidir cridar les cadenes de televisió per anunciar aquella gran notícia. Durant uns mesos van estar molt ocupats a negociar amb el petroli, però, només acabar, van gastar una xicoteta part dels diners per editar totes aquelles històries que Vicent de petit havia escrit, i una altra part per seguir amb la investigació que anys enrere havien deixat. Ara, encara

segueixen preguntant-se on deu estar Vicent, i qui sap si algun dia d'aquests el troben. Tot és possible.

L'ESTRELLA

Irene Burgos Orts

Jo sóc Diego, un fanàtic de la literatura. M'agraden tota classe de llibres, des dels històrics als misteriosos, passant pels divertits, dramàtics i fins i tot juvenils.

Després d'acabar la meua carrera de biblioteconomia vaig decidir posar-me a treballar com abans millor, així que vaig trobar feina en una biblioteca d'un gran poble. Els meus dies transcorrien entre centenars de llibres, molts dels quals encara no havia llegit i quan tenia algun temps lliure em ficava a llegir.

Un dia passejant per la biblioteca (era bastant gran) vaig descobrir una secció que no havia vist mai en els mesos que duia allí. Vaig decidir analitzar-la i comencí a fullejar alguns dels llibres. Mentre en fullejava un d'ells, em vaig fixar en un llibre que estava a la meua dreta. Era un llibre amb les tapes morades, no molt gruixut, al centre de les tapes estaven unes roses negres en forma d'estrella i una rosa morada. Em va cridar tant l'atenció que no vaig poder evitar obrir la tapa per a llegir-me'l, però quan el vaig obrir..., el llibre em va absorbir.

Era com si estiguera enmig d'una muntanya russa i en obrir els ulls, estava als peus d'un gran arbre. En l'arbre hi havia un mussol; el mussol em mirava fixament, les seues plomes eren blanques i els seus ulls de color mel, no podia apartar la mirada d'aquell sorprenent animal, de sobte va sonar una música dolça i molt agradable, no sabia d'on venia i mirí per tots els cantons fins que al final vaig descobrir que la música venia del mussol. Al principi em vaig quedar molt al·lucinat fins que la música em va captivar, em feia tranquil·litzar i sentir-me pau. En un tancar i obrir d'ulls es va sentir una gran explosió que em va fer baixar del món on em trobava i descobrir que el terra estava ple de plomes. De l'esglai vaig córrer i córrer fins adonar-me que em trobava endinsat en un gran bosc molt espès on hi havia uns arbres que s'allargaven fins l'infinit com si volgueren travessar el cel. Al meu voltant es trobaven unes estranyes roses, eren negres, amb unes punxes que feien que et correuera pel cos un calfred.

En girar-me vaig veure un enorme llac blau, no sabia d'on havia aparegut. Em vaig acostar i sense voler xafí malament i vaig caure dins de l'aigua, no sé com, però una alga se'm va enganxar al meu peu i no em

deixava eixir, no podia respirar, no podia veure res, poc a poc l'alga anava trepant pel meu cos fins que estava completament cobert per eixa alga morada que anava estrenyent més el meu cos. Pensava que ja no podria eixir d'aquesta, que moriria ofegat o devorat per una planta.

Mentre que el pànic i els meus pensaments no em deixaren actuar bé vaig caure de cul en un sòl dur, en obrir els ulls, vaig veure una gran habitació rodona. El meu cos estava completament sec i no tenia cap ferida. Analitzí el meu voltant i vaig decidir entrar en una de les portes. Entrí en una habitació quadrada, sense res, completament negra; només un focus de llum blanca enfocava el centre de l'habitació. En no trobar res important vaig eixir per la porta per on havia entrat. En lloc d'entrar a l'habitació rodona, que jo esperava, vaig entrar a una igualeta que l'anterior, sols que al centre del focus de llum es trobava una d'eixes roses negres. Sense pensar-m'ho vaig eixir per la porta d'abans i com ja m'esperava vaig entrí a una igual a les dues anteriors però aquesta tenia dues roses. Aquesta situació es va repetir fins que vaig entrar en una habitació on hi havia sis roses en forma d'estrella. Cinc d'elles negres, les quals formaven una estrella de sis puntes. L'última rosa era morada i completava l'estrella. Vaig agafar la rosa morada i una petita descàrrega elèctrica em va recórrer cada part del seu cos.

Vaig despertar a la biblioteca gitat al sòl amb el llibre damunt del pit. Pensí que tot havia segut un somni però la imatge de l'estrella no parava de venir a la meua ment.

Transcorregueren setmanes fins que vaig decidir investigar sobre aquell símbol. Vaig descobrir que eixe símbol l'utilitzaven sis bruixes d'una mateixa família però de tres distintes generacions per a comunicar-se entre elles.

Les roses significaven la passió i romanticisme, el color negre significava la part obscura i tenebrosa del la bruixeria, el color morat el feminisme, la lluita de les dones i de les bruixes, l'estrella volia dir la nit i tot el que ella comporta.

Jo vaig decidir escriure un llibre sobre el que havia descobert perquè em varen paréixer unes dones fascinants i per veure si així podia oblidar tot el que havia succeït. El llibre va tenir molt d'èxit i jo em vaig mudar a Àustria a viure i oblidar.

EL TRESOR

Estefania Ferrer del Rio

Açò va passar un dia plujós de 1946 en què estava en el petit tanatori que posseïa la residència sanitària on habitaven els meus avis, que acabaven de morir en un accident de trànsit.

Estava massa trista perquè em donaren sorpreses quan, de sobte, mentre tractava d'engolir unes cullerades de café en el menjador de l'hospital entrà un home mullat de cap a peus amb un sobre a la mà que me'l va donar. El vaig obrir sospitant alguna cosa no massa bona. Aquella persona estranya em va dir que abans que moriren els meus parents, escrigueren una carta adreçada a mi. Dintre del sobre hi havia un full vell i arrugat acompanyat d'un mapa. En aquesta carta em contaven que era el millor que els havia passat durant la seua existència i l'única família que els quedava, ja que mon pare havia faltat i de ma mare res no se'n sabia des que em donà a llum. Així mateix, que si algun dia faltaven, jo heretaria un tresor que havien custodiat generació rere generació els seus avantpassats.

Instintivament observí el mapa i intentí encaixar-lo amb el que me'n recordava - no gaire per a ser sincers- de la casa dels meus iaïos. Però hi havia un xicotet problema, no acabava de coincidir; no semblava la mateixa!

Indagant en el paper que tenia entre les mans vaig observar que al darrere de l'esmentat mapa hi havia una inscripció en valencià molt antic i vulgar. Aquesta feia referència a l'autenticitat del document i a la seua indissoluble relació amb una casa d'una antiguitat de cinc-cents noranta anys. Per a la meua sorpresa, i a pesar dels meus dubtes, l'immoble era el dels meus benvolguts avis. Estava bocabadada, després de tants anys, de tantes generacions, ... en resum, de tantes calamitats i esdeveniments de tota mena, encara es conservava aquest preat tresor.

Amb la sang freda que encara era capaç de mostrar, continuí intentant encaixar peces en aquest emocionant trencaclosques que tenia davant per veure si podia deduir alguna altra pista. Tanmateix, optí per acostar-me al domicili familiar per tal de comprovar in situ les proves que anava acumulant de l'existència del misteriós amagatall.

Analitzant, doncs, amb deteniment la casa dels meus avantpassats observí que la ximenera mai no havia canviat de lloc. Així que, vaig col·locar el plànol de forma que quadrara tot. Tot seguit agarrí una pala que pertanyia a mon iaio i comencí a foradar el sòl quasi compulsivament. Primer trobí una moneda d'or i renoví les meues esperances de donar amb aquesta excepcional troballa.

Després de molts esforços topetí amb una caixa, la traguí amb dificultat del profund i obscur forat i l'observí atordida. Era una caixa prou més menuda del que m'esperava, coberta d'una fina capa d'or i argent. L'obrí amb recel i m'enduguí una gran impressió. Instintivament, comencí a plorar d'emoció. El contingut d'aquesta mena de bagul el formava un conjunt de fotos i cartes amb les últimes paraules de quasi tots els parents que l'havien posseït. Rebuscant trobí també una fotografia de mon pare i un sobre gruixut amb una nota al seu costat. Mon pare em contava les seues darreres vivències i la sensació de buit i enyorança que li produïa no tindrem al costat seu. També referia que pensant que prompte podia començar les classes a la universitat i que, òbviament, necessitaria diners (els quals no em proporcionaria ma mare, per les circumstàncies que abans he contat), m'havia llegat aquell atifelli el que contenia el seu interior, o siga, una sèrie de lingots d'or massís barrejats amb records de la família d'allò més diversos. Un tresor que hauria de conservar al llarg de tota ma vida.

Ara que sóc una velleta, encara que em reserve esmentar l'edat que a hores d'ara tinc, i intuesc que arriba el meu final, volguera fer una breu reflexió: sé que forme part d'aquella caixa, d'aquell tresor que trobí en la meua joventut, ja que allí quedarà gravat el meu record i també la meua imatge -tal i com van fer la major part dels que varen precedir-me-. Potser que, quan arribe Mora de la veritat, quasi tot el que haguera pogut representar en la terra desaparega amb mi; tanmateix l'única esperança de sobreviure a l'oblit siga la caixa familiar que llegaré als meus descendents, perquè continuen mantenint en vida el record dels seus i, de pas, gaudesquen d'una petita fortuna secreta transmesa de generació en generació. Això sí, procuraré que ho troben de la mateixa forma que ho vaig fer quan era jove; com si fos un tresor.